

ԽԱՆՃԱՄՈՒՆ ԼՔՈՎՅԱՆ

Պարապ վախտի խաղալիք

Մշեցի հայն ու ոսկորի փեշքաշը

Մեկ մշեցի հայ մեկ քաղաք մտավ,
Աբեն ուսին քցած՝ որ լիս չի ընկավ,
Ձեռի դագանակն, գլխի ֆասն, չարուխն
Հենց տեսան թե չէ էն քաղաքի խալխն,
Կոո՛՛՛ն ան տվին, Մխո՛՛ կանչեցին,
Էլ ֆոտած եմիշ, խնձոր, սերգևիլ
Չմնաց, նրա գլխին քցեցին:
Շորումն, հաքին սաղ տեղ, չթողին.
Որը բեղն ձգեց, որն աբեն քաշեց,
Որն վզաքոքին, որն ֆասի ծերին
Մուշտի ու քացի լավ տրաքացրին:
Ծեր մարդիքն էլ նրան, որ մատով տայիր,
Հագար տեղ կունդկի կտային, որ փչեիր,
Իրանց հունարը ցույց էին տալիս,
Բողազ ճոթելով, նրա վրա գալիս:
Մեր խելոք հայր՝ անհավատ երկրում՝
Մեծացած՝ հագար թոգում, չվանում
Գլուխ, ոտը դրել է, եղ դուս պրծել.
Սուսը, փուսը քաշեց, դեռ տեղ չէր ճարել,
Գնաց մյուս օրը, քունջ պուճախ ընկավ,
Մեկ եքա ջվալ ոսկոռ մոտ արավ:

Էս նոր փալանն էլ՝ որ ուսին դրած՝
Չմտավ քաղաքն նա ուռած, ուռած,
Քարերն էլ տվին ծափ ու ոտն առան,
Բայց ինչ նրանք տեսան, չտեսնի քո դուշմանն:
Ով ծայտաց թե չէ, կամ շվացրեց,
Կոռն ոսկոռը առաջը քցեց:
Մեկ, երկու, իրեք՝ էլ իշխան չմնաց,
Որ չառնի փեշքաշն, մնա աչքը բաց:
Ղալմաղալն ընկավ սաղ քաղաքի մեջ,
Թագավորն լսեց ու նրա՛ն ուզեց:
«Օո ի՞մալ էնեմ, քո խոքուդ դուրբան
Գլուխս քո օդաց խոզն, ես քո ծառան:
Վալլախա՛, մեր սուրբ Կարաբե գինա,
Զմլա խենթ ճժեր չոլում էլ չկա:
Օո ծովի ձեր վիզն, մեկ շեն օր մտնիս,
Շներ կխաչեն՝ մարդի տեսնելիս:
Մարդիք կխանչեն, խեղը խաց կուզեն.
Մգա էս օլքումն շնե՛ր խաչիլ չեն,
Մարդիք գիմ վրա գմլա ձեն կխանեն,
Իմալ ենեմ, շատ օր էլ միտք էրի,
Էս աղեկ բանը ֆիքրս բերեցի:
Մգա ըխտիարն էլ իմ առին չի:
Ինչ ամր կենես, վրր իմ ես աչքի»։—
Թագավորն բերանն ու փորն հինգ սհաթ
Բռնած՝ մնացել էր ձեռաց գնացած:
Խելքը որ մի քիչ գլուխն հենց եղավ,
Տոնլուդ, ճամփի խարջն էլ ինքը արավ:
Օտար անիլն մեկ մեծ հունար, լավ բան չի,
Շատ վախտ էլ՝ անողն իր ոսկոռն կառնի: